

ÇOCUK KLASİKLERİ

Kısaltılmış Metin

SIYAH İNCİ

Çeviri Berna Seden
Resimleyen Mert Tugen

ANNA SEWELL

3. BASKI

MUNDI

ANNA SEWELL
SİYAH İNCİ

Mundi

Siyah İnci, Anna Sewell

İngilizce aslından uyarlayan: Berna Seden

Black Beauty

© 2022, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2022

3. basım: Nisan 2023, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Editör: Sevinç Sanem Erzurumlu

Resimleyen: Mert Tugen

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Dizi tasarımı: Pelin Kahraman

Kapak uygulama: Bilal Sarıteke

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftehavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-625-7491-27-3

MUNDİ KİTAP

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

mundikitap.com

bilgi@mundikitap.com

Mundi Kitap, Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Sertifika No: 43514

ANNA SEWELL SİYAH İNCİ

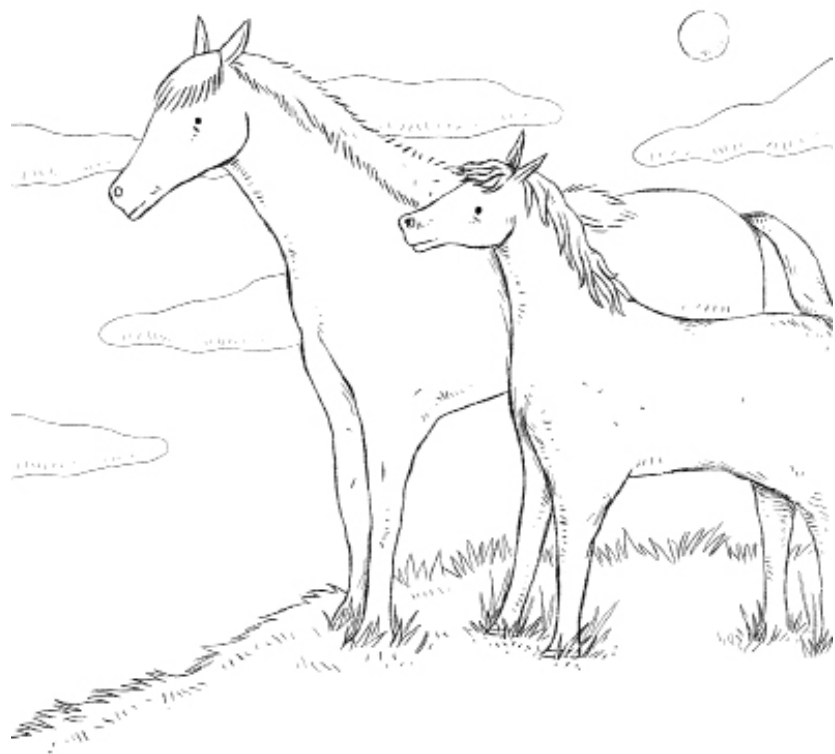
İngilizce aslından uyarlayan
Berna Seden

ANNA SEWELL, 1878'de İngiltere'de doğdu. Büyük ölçüde evde eğitim gördü. On dört yaşındayken geçirdiği kaza sonucunda iki ayak bileğini de sakatladı ve yaşamının sonuna kadar koltuk değneği yardımıyla yürüdü. Atlı arabaları da bu sebeple daha sık kullanmaya başladı. Atlara olan sevgisini artıran da sık yaptığı bu atlı araba gezileri oldu. Sewell basılı tek eseri *Siyah İnci*'yi sağlık sorunları nedeniyle altı yılda yazabildi. Kitap ilk kez Kasım 1877'de yayımlandı. Sewell kitap yayımlandıktan beş ay sonra yaşamını yitirdi.

BERNA SEDEN, Dokuz Eylül Üniversitesi Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. Sonrasında gittiği Ukrayna'da Odessa I.I. Mechnikov National University'de Tarih eğitimi gördü. Çeşitli gazete ve dergilerde öyküleri, çevirileri yayımlandı. Ukrayna'da yaşamaya devam eden Berna Seden evli ve iki çocuk annesidir.

İLK YUVAM

Hatırladığım ilk yer, berrak, küçük gölü olan güzel bir otlaktı. Bir yanındaki çitin üzerinden sürülmüş bir tarla, diğer yandaki çit kapısının üzerindense sahibimizin yol kenarındaki evini görüyorduk. Yavruyken henüz ot yiyemediğim için annemin sütüyle besleniyordum. Hava sıcak olduğunda ağaçların gölgesindeki gölün yanında durur, soğuk olduğunda da sıcak bir ahıra girerdik.

Çayırdaki benimle birlikte benden yaşça büyük altı tay daha yaşıyordu. Onlarla birlikte koşar ve çok eğlenirdim, hep beraber çayırdaki dörtmala koşar dururduk. Bazen oyunlarımız itişip kakışmaya dönüşürdü çünkü dörtmala koştukları gibi bazen ısırıp çifte atarlardı.

Bir gün çifteler havada uçuştuktan annem kişneyerek beni yanına çağırırdı. “Sana söyleyeceklerime dikkatle kulak vermeni istiyorum,” dedi. “Burada yaşayan taylar iyidir hoştur ama bunlar arabaya koşulan

atlar. Sen iyi yetiştirilmiş, soylu bir atсын; büyükbaban yarışlarda daima kupa kazanırdı, büyükannense tanıdığım en iyi huylu attı. Umarım sen de büyüyünce nazik ve iyi huylu olursun, işini iyi niyetle yap, tırıs giderken ayaklarını güzelce kaldır ve oyun olsun diye bile kimseye çifte atma, kimseyi ısırma.”

Annemin bu öğüdünü hiç unutmadım. Onun bilge, yaşlı bir at olduğunu biliyordum, sahibimizin de ona çok değer verdiğini. Annemin adı Düşes'ti ama sahibimiz ona Biriciğim derdi.

Sahibimiz iyi ve merhametli bir adamdı. Yiyeceğimizi önümüzden hiç eksik etmezdi, bizi güzel ahırlarda barındırır, tatlı sözlerini esirgemezdi. Hepimiz ona düşkündük, annem de onu çok severdi. Onu kapıda gördüğünde sevinçle kişneyip dörtnele yanına koşardı. “Nasılsın bakalım Biriciğim, senin küçük Kara nasıl?” Parlak siyah renkte olduğum için bana Kara derdi. Son derece leziz bir parça ekmek verir ve anneme bir havuç getirirdi. O zaman bütün atlar yanına gelirdi, ama sanırım en çok beni ve annemi seviyordu. Pazarın kurulduğu günlerde annem onu hep faytonla kasabaya götürürdü. Atlara bakan seyis İhtiyar Daniel de sahibimiz kadar iyi kalpliydi, böylece mutlu mesut yaşayıp gidiyorduk.

AV

İki yaşımı doldurmadan önce hiç unutamadığım bir olay oldu. Ben ve diğer taylar, çayırın aşağı kısmında otlarken köpek ulumasına benzer bir ses işittik. İçimizdeki en büyük tay başını kaldırdı, kulaklarını dikti ve, “Tazılar var!” dedi. Onun peşine takılıp çayırın yukarisına çıktık. Buradan fundalıkların üzerinden bakabilir ve birkaç çayır ilerisini görebilirdik. Annem ve sahibimizin yaşlı atlarından biri de o civardaydı ve olan biteni görmüşlerdi. “Tavşan buldular,” dedi annem, “bu tarafa gelirlerse avı izleyebiliriz.”

Tazılar kısa bir süre sonra bitişikteki buğday tarlasında hızla ilerlemeye başladılar. Arkalarından dört-nala giden atlara binmiş bir grup adam geliyordu. Yaşlı atlar burunlarından soluyup arkalarından hevesle baktılar. Biz genç taylar da onlarla birlikte dört-nala koşmak istiyorduk, ama çok geçmeden aşağıda

kalan tarlalarda kaybolup gitmişlerdi. Orada durmuş gibiydiler, köpekler havlamayı bırakıp burunları yerde dört bir yana koştular.

“Şimdi tavşanı göreceğiz,” dedi annem ve o bunu söyler söylemez korkudan çılgına dönmüş bir tavşan koşa koşa ormana girdi. Köpekler de hemen arkasından atıldı, derenin üzerinden atladılar, bayıra fırladılar, çayır boyunca yıldırım hızıyla koştular, atlılar da onları izliyordu.

Bazı adamlar, köpeklerin hemen arkasından dereyi aştılar. Tavşan çitin içinden geçmeye çalıştı ama çit çok kalındı. Yola ulaşmak için keskin bir dönüş yaptı fakat çok geç kalmıştı. Köpekler onu yakalamıştı, tek bir çığlık duyduk ve bu da tavşanın sonu oldu. Avcılardan biri tavşanın yanına ulaştı ve onu tek bacağından tutup yukarı kaldırdı. Bütün avcılar durumdan hoşnut görünüyordu.

Bana gelince, o kadar şaşırılmışım ki başta dere kenarında olanları görmedim ama oraya baktığımda hüznü bir manzarayla karşılaştım. İki cins at dereye çırpınıyor, bir diğeri otların üzerinde inliyordu. Bincilerden biri üstü başı çamur içinde sudan çıkıyordu, diğeryse hiç kıpırdamadan yatıyordu.

“Boynu kırıldı,” dedi annem.

“Hak ettiğini buldu,” dedi taylardan biri.

Ben de aynısını düşünüyordum, ama annem bize katılmıyordu. “Böyle konuşmamalısın,” dedi. “Yaşım ve çok şey görmeme rağmen, insanların avlanmayı neden bu kadar çok sevdiğini bir türlü anlayamadım.

Çoğu zaman yaralanır, güzelim atları sakatlarlar, çayırları altüst ederler, hepsi de bir tavşan, tilki ya da bir geyik uğruna yapılır. Oysa bunları çok daha kolay elde edebilirler ama bizler atız sonuçta ne biliriz ki.”

Annem bunları söylerken durup bakmaya devam ediyorduk. Binicilerin çoğu genç adamın yanına gitmişti ama onu yerden kaldıran ilk kişi sahibim oldu.

Hayvanlara dair en güzel romanlardan biri olan *Siyah İnci* bir atın kendi ağzından dinlediğimiz yaşamöyküsü. Siyah İnci adındaki at yaşam yolculuğunda kimi zaman iyi kimi zaman kötü insanlarla karşılaşır. Ne olursa olsun yaşamında en iyi şekilde hizmet etmeyi annesinden öğrenmiş Siyah İnci bizlere hem insanların hem de atların dünyasını anlatıyor. Dilsiz bildiğimiz canlıları, insanlarla hayvanlar arasındaki kopmaz bağı gözler önüne seren bu unutulmaz klasik, çocuklar için uyarlandı.

MUNDİ

5 yaş ve üzeri

mundikitap.com

[Twitter](#) | [Facebook](#) | [Instagram](#) /mundikitap

KUVA

ISBN 978-625-7749-12-3

9 786257 491273